

Dames & Heren, goede vrienden, beste muziekliefhebbers,

Eind 1800, begin 1900 ontstonden in tal van Vlaamse dorpen fanfares. Soms zelfs meer dan 1 per gemeente. Zo ook in ons kastelendorp Sterrebeek. Naast de Sint Pancratiusfanfare, die aan de doopvont stond in de jaren 1872-73 (en eind 20ste eeuw jammer genoeg de boeken sloot), stichtte Pierre Vanderschelde een 2de fanfare met dirigent Theo Banken & onderchef Petrus Vandermosten. Petrus bracht meteen zijn 5 muziekminnende zonen mee, en de naam voor de nieuwe vereniging was gevonden. Het werd Broedermin. Zoals u weet gebeurde dit in 1927.

Nog 10 jaar te gaan, en we spreken over een hele eeuw geleden!

Of in de sterren geschreven staat dat u of ik ooit 90 zal worden weten we - gelukkig- niet. Wat we wel weten is dat Broedermin deze gezegende leeftijd vandaag heeft bereikt, en die mijlpaal in stijl heeft gevierd. En wat zijn we daar blij om!

Het is heden immers niet zo vanzelfsprekend een vereniging “alive and kicking” te houden! Wat Broedermin realiseert verdient dus alle respect. Des te meer omdat een fanfare niet zomaar een vereniging is. Naast de bindende kracht, eigen aan alle clubs waarin vrijwilligers belangeloos het beste van zichzelf geven om te overleven, samenhang te creëren en de leden tevreden te stellen bij het uitoefenen van een gemeenschappelijke hobby, zorgt een fanfare voor een extra band met de hele bevolking. Net als beeldende kunsten is muziek immers een universeel communicatiemiddel, dat grensoverschrijdend is en alle mensen bereikt en samenbrengt, met wederzijds respect, óver ieder onderscheid van taal, ideologie, ras, religie of stand heen. Vandaar het nut van culturele centra zoals onze Factorij. Zij moeten open staan voor verscheidenheid en verdraagzaamheid, zeker nu de diversiteit van onze bevolking in de huidige

maatschappij steeds groter wordt. Kunstervaringen zijn ideale middelen om integratie te bevorderen en vredelievend samen te leven!

Van voor de geboorte reeds is een baby ontvankelijk voor muziek. Hoe vaak wordt zo'n kleine ukkepek niet afgeleid en getroost door een eenvoudig liedje. Nog voor een peuter kan lopen, wiegt hij mee op meeslepende deuntjes. Kleuters worden gefascineerd door fanfares. Ik herinner me nog steeds dat ik als klein mormel altijd achter de fanfare wou aanlopen, en ongelooflijk veel interesse had in trommels. Ik hoopte zelfs stilletjes ooit mee te mogen gaan als majoretje, in minirokje met een hoedje, witte laarsjes en zo'n toverstok die maar bleef draaien en draaien, en steeds weer werd opgevangen nadat ie in de lucht werd gegooid. Maar dat hebben we hier in Sterrebeek bij mijn weten nooit gehad. Spijtig!

Hoe dan ook, musiceren is vertellen met noten, met klanken, en openbaart veel meer dan alle wijsheid en filosofie bij elkaar. Muziek is universeel en werkt in op het gemoed van jong en oud. Orkesten, harmonieën en fanfares brengen mensen samen: amateurs en professionelen, muzikanten en niet-muzikanten. Het is dan ook een bijzondere verdienste dat zowel het bestuur als de leden van Broedermin reeds 90 jaar lang onbaatzuchtig de fanfaretraditie bloeiend houden, en naast hun eigen concerten, altijd paraat staan om lokale plechtigheden en feestelijkheden smaakvol op te luisteren. Het is bovendien een hoopgevende vaststelling dat naast traditie ook vernieuwing wordt gebracht, en jonge muzikanten nog altijd worden aangetrokken en graag meespelen.

Uit het diepst van m'n hart feliciteer ik daarom, ter gelegenheid van deze jubileumviering, de Koninklijke Muziekvereniging Broedermin voor alle realisaties van de afgelopen 9 decennia, en druk ik de wens uit dat het bestuur, ook naar de toekomst, deze voortreffelijke vereniging in positieve banen zal blijven leiden, zodat we over 10 jaar samen het feest van een - nog steeds jeugdige en actieve- eeuweling kunnen vieren.